

[Melchior.]

om ændring af lov om pressens brug, der omhandler spørgsmål om berigtigelse. Da disse to lovforslag er fremsat samme dag og har en nøje sammenhæng, kunne det måske have været hensigtsmæssigt, men jeg går ud fra, at de under udvalgsbehandlingen vil blive kædet sammen.

Jeg vil gerne et øjeblik opholde mig ved det, som flere af ordførerne har været inde på, og som de har været mest enige om, og hvor jeg er uenig, nemlig spørgsmålet om den ansvarshavende redaktørs stilling og spørgsmålet om forholdet mellem redaktion og udgiver. Jeg tror, at begrebet ansvarshavende redaktør, således som det fremgår af presseloven, bliver i høj grad overfortolket i almindelig praksis. Det radikale parti var i dag, måske for første gang i et år eller to, repræsenteret ved fhv. statsminister Hilmar Baunsgaard — det får vi nok at læse om i pressen i morgen, den er jo altid velorienteret med hensyn også til det statistiske. Det viser lidt om, hvor megen betydning dette lovforslag tillægges.

Hr. Hilmar Baunsgaard sagde, at den redaktionelle linje lægges af redaktionen uafhængigt af udgiveren. Nu er det bare sådan, at det er udgiveren, der ansætter redaktøren, og han vælger jo ikke ham eller hende helt tilfældigt, så alene i ansættelsen, udvælgelsen, af redaktøren ligger der en lægning af en linje. Derudover findes der i de fleste aviser en instruks eller nogle forholdsregler til brug for redaktionen, nogle forholdsregler, der er lagt af bestyrelsen. Jeg er derfor ikke så sikker på, at denne uafhængighed er sådan, som man i al almindelighed antager. Jeg kan til påvisning af dette henvise til, at dagbladet Aktuelt's chefredaktør — der jo nok står som en af dem, der ved mange lejligheder fremhæver, at der ikke bør være nogen sammenblanding af det redaktionelle, det administrative og det ejermæssige på en avis — dog i gentagne artikler tyede til at ansvarliggøre bestyrelsen for Politikens bladhus for Ekstra Bladets linje, idet man ikke bare nævnte dem ved navn, men også bragte billeder af disse bestyrelsesmedlemmer og i ledende artikler og i stort opsatte chefredaktørartikler påviste, at bestyrelsen i et bladhus ikke kan undrage sig ansvaret, når bladets redaktion eventuelt passerer en vis linje for, hvad man

kan tillade sig eller ej. Det er så et spørgsmål, hvor denne linje egentlig ligger, men vi har altså her fra eksemplet med en ledende pressemand i dette land set, at man godt kan inddrage bestyrelsesmedlemmer i den slags spørgsmål. Jeg vil derfor advare imod, at man tror, at det er sådan, at man har denne helt skarpe sondring mellem udgiverkreds og redaktion, og jeg tror, at det engelske publishersystem, som man jo til en vis grad praktiserer i Det berlingske Hus og i Jyllands-Posten, i og for sig er en tiltalende form, således at ansvarsplaceringen ikke er spredt, men samlet.

Jeg vil gerne sige, at det er påfaldende, at pressen, der jo er eksperter i, og med rette gør sig umage for, at kritisere alt og alle, at de er vældig sensible, når det drejer sig om, at de selv bliver kritiseret. Jeg tror, det var hr. Holmberg, der her bragte nogle citater af forskellige pressefolks imødegåelse af dette lovforslag. Det kan jeg godt forstå. Jeg kan godt forstå, at man værner sin absolutte frihed, så langt man kan komme til det, men hvorfor er der ikke nogen selvjustit? Hvorfor kommer pressens egne repræsentanter, det være sig redaktører eller journalister, ikke og siger: ja, vi kan da godt se, der er så og så mange overgreb, og vi, som har mest mulig indsigt i det og bedst forstand på det, kan godt selv pege på en hel del muligheder for at forbedre situationen, således at disse overgreb ikke finder sted, f. eks. således som det jo overvejes allerede nu ved indførelse af det svenske ombudsmandssystem.

Jeg tror, at hvis vi kom ind på noget sådant, så ville noget af det lovforslag, der her er fremsat, kunne overflødiggøres, men vi er altså meget interesseret i, at man i samarbejde med pressens egne organer når frem til en stramning af reglerne, således at de mange misbrug, der finder sted, kan blive dæmpet.

Poul Dam (SF):

Med hensyn til det principielle i denne sag vil jeg gerne henholde mig til, hvad hr. Hilmar Baunsgaard sagde, jeg synes, det var meget rigtigt og væsentligt. For øvrigt er dette forslag jo udtryk for den almindelige hetz imod pressen, som er blevet så moderne. Jeg synes, at den i nogen grad bygger på en proportionsforskydning. Hvis man kan